

Sygnatura akt IV U 96/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 22 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy , IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania D. S.

od orzeczenia Komendanta Powiatowej Policji w K. z dnia 25 listopada 2019 r. roku, znak: nr (...)

o jednorazowe odszkodowanie przysługujące w razie chorób pozostających w związku ze służbą w Policji

I zmienia zaskarżoną decyzję Komendanta Powiatowej Policji w K. z dnia 25 listopada 2019 r. roku, znak: nr (...) i zasądza na rzecz D. S. kwotę 19.680 zł. tytułem jednorazowego odszkodowania przysługującego w razie chorób pozostających w związku ze służbą w Policji,

II. zasądza od Komendanta Powiatowej Policji w K. na rzecz powódki D. S. kwotę 180 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,

III. dalej idący wniosek w zakresie kosztów zastępstwa prawnego oddala

UZASADNIENIE

Powódka D. S. wniosła odwołanie od decyzji Komendanta Powiatowego Policji w K. z dnia 25 listopada 2019r. nr (...) odmawiającej jej prawa do jednorazowego odszkodowania przysługującego w razie chorób pozostających w związku ze służbą w Policji. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego jakoby jego roszczenie uległo przedawnieniu z upływem 3 lat od kiedy stało się wymagalne. Podniosła, iż treść orzeczenia (...) we W. z dnia 10.09.2019r. w sposób jednoznaczny potwierdza, iż schorzenie pod postacią zaburzeń depresyjnych – lękowych mieszanych już w 2012r. stało się podstawą do uznania powódki za niezdolną do służby i orzeczenia o inwalidztwie w związku ze służbą, a tym samym- zdaniem powódki – do przyznania legitymacji do objęcia prawem do odszkodowania z tytułu choroby zawodowej. Zarzuciła, iż niedopuszczalne było nie uzasadnione ustalenie samodzielne przez organ rentowy, iż schorzenie powódki powstało po upływie trzech lat od zwolnienia ze służby. Co do zarzutu przedawnienia przytoczono wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.09. 1997r. oraz 8.08.2007r. , gdzie uznano, iż roszczenia z tytułu chorób zawodowych nie ulegają przedawnieniu. Przytoczono też wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 kwietnia 2002r. wydanego w sprawie P 5/2001, gdzie uznano, iż roszczenia z tytułu chorób zawodowych nie ulegają przedawnieniu i mają charakter gwarancyjny. Wniosła również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, a następnie w piśmie z dnia 1.04.20r. (k. 19) w kwocie 2700 zł.

Odpowiadając na odwołanie Komendant Powiatowy Policji w K. wniósł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia oraz o zasądzenie kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko organ podniósł, że jednorazowe odszkodowanie przysługuje jeżeli funkcjonariusz zwolniony ze służby doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby. Powołano się na art. 107 ustawy o Policji, zgodnie z którym roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka D. S., ur. (...) pełnił służbę od 1.10.1990r. do 31.07.2012r., ostatnio jako Dyżurny Zespołu (...) Komendy Powiatowej Policji w K.. Od lipca 2011r. powódka, przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, początkowo z przyczyn kardiologicznych następnie psychiatrycznych, hospitalizowana z rozpoznaniem zaburzeń neurastenicznych.

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSW we W. z dnia 17 kwietnia 2012r. uznano nerwicę powódki upośledzającą sprawność o uporczywym przebiegu pogłębioną sytuacyjnie jako pozostającą w związku ze służbą w Policji i powodującą inwalidztwo. Orzeczeniem Komisji Lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych we W. z dnia 27 kwietnia 2015r. stwierdzono pozostające w związku ze służbą w Policji m.in. zaburzenia nerwicowe znacznie upośledzające zdolności adaptacyjne utrwalone powodujące inwalidztwo czyniące powódkę niedolną do służby

W dniu 12 grudnia 2017r. powódka złożyła wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania w związku z uszczerbkiem na zdrowiu powstałym na skutek choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami służby w oparciu o ustawę z dnia 4.04.2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą.

Orzeczeniem (...) Rejonowej Komisji Lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych we W. z dnia 12.09.2019r. stwierdzono u powódki 20-procentowy uszczerbek na zdrowiu z powodu zaburzeń lękowych i depresyjnych mieszanych (F 41.2), pozostający w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby. Ustalono datę choroby powodującej uszczerbek na 2012r.

Wobec powyższego Komenda Wojewódzka Policji we W. Wydział Finansów przesłała w/w orzeczenie Komendantowi Powiatowemu Policji w K. celem wydania decyzji dot. jednorazowego odszkodowania. Postępowanie zakończone zostało dnia 25 listopada 2019r. decyzją odmowną.

Dowód:

akta KPP w K., a w nich także dokumenty powołane przez powódkę w odwołaniu

Ustalen stan faktyczny sąd dokonał w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, także niewymienione przez powódkę w odwołaniu a znajdujące się w aktach KPP w K. (art. 243² kpc). Sąd miał przy tym na uwadze, iż w odpowiedzi na odwołanie nie zaprzeczono wskazanej przez powódkę dacie powstania choroby, wysokości uszczerbku na zdrowiu, które to fakty wskazała w odwołaniu, a które wynikały ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, świadczenia odszkodowawcze przysługują funkcjonariuszowi Policji, (...) zwanemu dalej "funkcjonariuszem", który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku albo choroby. Przepis art. 9 pkt 2 w/w ustawy stanowi, że jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby: doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby.

Jak zaś wynika z art. 4 w/w ustawy, za chorobę uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w środowisku służby albo chorobę, która została wymieniona w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 32 ust. 1 albo 2. Za uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek wypadku albo choroby, zwany dalej "uszczerbkiem na zdrowiu", uznaje się:

1) stały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy, albo 2) długotrwały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, jednak rokuje poprawę.

Odnosząc się do opartego na przepisie art. 9 w/w ustawy zarzutu organu, iż jednorazowe odszkodowanie przysługuje jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby stwierdzić należy, że przesłanka ta została w niniejszej sprawie spełniona. Z jasnej, konkretnej i niezakwestionowanej przez żadną ze stron dokumentacji wynika bowiem, że pomimo stwierdzenia uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni dopiero w postępowaniu zainicjowanym jej wnioskiem o odszkodowanie, za datę uszczerbku na zdrowiu uznać należy rok 2012, kiedy to stwierdzono u powódki inwalidztwo (a zatem i uszczerbek na zdrowiu) potwierdzone kolejnymi orzeczeniami, w tym uszczerbkowym z 2019r., gdzie za początek zaburzeń lękowych i depresyjnych mieszanych przyjęto rok 2012. A zatem przesłanki ustawowe- wobec pełnienia przez powódkę służby do 31.07.12r. zostały spełnione.

Co do zarzutu przedawnienia wskazać należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8.08.2007 r. wydanym w sprawie o sygn.akt II UK 23/07, po uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2002 r., P 5/01 (Dz.U. Nr 78, poz. 713, opublikowanym w dniu 19 czerwca 2002 r.) niekonstytucyjności art. 32 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.), jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (art. 9-11 tej ustawy) ma charakter świadczenia z ubezpieczenia społecznego i nie podlega przedawnieniu.

Choroba stwierdzona u powódki od 2012r. została wymieniona w załączniku do rozporządzenia MSWiA z dnia 25.04.2019r. w sprawie ustalania uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Ochrony Państwa, a także w poprzednim rozporządzeniu z dnia z dnia 26.06.2014r., które z mocy art. 48 ustawy z dnia 4.04.2014r. a contrario znajdują w niniejszej sprawie zastosowanie. Okoliczność ta wynika nie tylko z treści powołanego przepisu, ale pośrednio również z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15.08.2018 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III UK 48/17, gdzie potwierdzono, że literalna wykładnia powołanego przepisu (art.48) wskazuje, że datą wyznaczającą reżim prawny jest moment wszczęcia postępowania o świadczenie (odszkodowanie).

Z uwagi na powyższe Sąd, na podstawie powołanych przepisów, przepisu art. 13 powołanej ustawy z dnia 4.04.2014r. w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

Co do kosztów procesu sąd nie podzielił stanowiska powoda zaprezentowanego w piśmie z dnia 1.04.20r. (k. 19 akt). Jak wynika bowiem z §9 ust 2 rozporządzenia z dnia 22.10.2015r., który w niniejszej sprawie ma zastosowanie stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym. Powołane przez pełnomocnika przepisy ust.1 i odwołanie się do wartości przedmiotu sporu dotyczą – zgodnie z brzmieniem tego przepisu SPRAW Z ZAKRESU PRAWA PRACY , a zatem pomiędzy pracownikiem a pracodawcą. Sprawy z odwołań, gdzie Komendant Powiatowy Policji pełni rolę organu działającego w zakresie świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego- a nie jako pracodawca wobec pracownika -podlegają opłatom z ust. 2 powołanego §9 rozporządzenia z dnia 22.10.2015r.